

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: czwartek, 09, kwiecień 2026 11:58

Mateusz Jabłoński

Odłony: 705

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku wyrokiem z 10 marca 2026 r. (sygn. I SA/Gd 17/26) oddalił skargę na postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego, które utrzymało w mocy postanowienie Prezydenta Miasta Gdańska z 2 sierpnia 2024 r. w sprawie zajęcia stanowiska przez wierzyciela co do zarzutu wniesionego w postępowaniu egzekucyjnym, które dotyczyło opłaty dodatkowej za parkowanie.

Sprawa dotyczyła egzekucji należności pieniężnej wynikającej z opłaty dodatkowej za nieuiszczenie opłaty za postój w strefie płatnego parkowania. Skarżąca kwestionowała zasadność egzekucji, powołując się na nieistnienie obowiązku oraz błąd co do zobowiązanego. Twierdziła, że pojazdem posługiwała się inna osoba, a ponadto rzeczony miejsce postoju nie było prawidłowo oznaczone.

Organ pierwszej instancji – działający jako wierzyciel – oddalił podnoszone przez skarżącą zarzuty, a SKO utrzymało to rozstrzygnięcie w mocy. W ocenie organów, wbrew twierdzeniom skarżącej, nie została spełniona przesłanka warunkująca zaistnienie błędu co do zobowiązanego, o której mowa w art. 33 § 2 pkt 3 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, gdyż wskazana przez stronę osoba nie została dostatecznie zidentyfikowana w sposób umożliwiający jej weryfikację przez organ.

Sąd, dokonując kontroli legalności zaskarżonego aktu, podzielił stanowisko organów. Wskazał, że zarzut błędu co do zobowiązanego odnosi się do sytuacji, w której dochodzi do niezgodności pomiędzy osobą wskazaną w tytule wykonawczym a podmiotem, na którym ciąży obowiązek. Sąd przywołał również stanowisko orzecznictwa, zgodnie z którym błąd ten ma miejsce w przypadku, gdy organ podejmuje czynności wobec osoby, na której nie ciąży obowiązek, albo gdy błędnie oznaczono zobowiązanego w tytule wykonawczym. W analizowanej sprawie nie stwierdzono jednak takiego błędu. Dane zawarte w tytule wykonawczym odpowiadały danym właścicielki pojazdu, a przedstawione przez nią twierdzenia o korzystaniu z pojazdu przez inną osobę nie zostały poparte dowodami pozwalającymi na ich weryfikację.

Sąd podkreślił, że w przypadku powoływania się na inną osobę jako sprawcę naruszenia, strona powinna przedstawić informacje umożliwiające organowi jej identyfikację, w tym w szczególności dane adresowe pozwalające na dokonanie doręczeń oraz w razie potrzeby dodatkowe dowody potwierdzające te okoliczności. Brak takiej aktywności dowodowej, w tym wskazania adresu umożliwiającego weryfikację tej osoby, uzasadnia przyjęcie ustaleń organu. Za niezasadny uznano również zarzut dotyczący niewłaściwego oznakowania miejsca postoju. Z ustaleń wynikało, że strefa płatnego parkowania była oznaczona znakami D-44, a samo miejsce postoju znakiem D-18, co odpowiada obowiązującym przepisom.

W konsekwencji sąd uznał, że zaskarżone postanowienie nie narusza prawa i oddalił skargę na podstawie art. 151 p.p.s.a.

Wyrok WSA w Gdańsku z 10 marca 2026 r. (sygn. I SA/Gd 17/26)

Źródło: CBOSA